

Teza: naruszenie tajemnicy mediacji

Naruszenie przez radcę prawnego w piśmie procesowym tajemnicy mediacji, o czym mowa w art. 183⁴ k.p.c., stanowi delikt dyscyplinarny.

Sygn. akt WO-13/21

ORZECZENIE

z dnia 10 czerwca 2021 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie następującym:

Przewodniczący: S WSD Tomasz Jankowski

Sędziowie S WSD Monika Urbaniak (sprawozdawca)

S WSD Daniela Sosin

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego M. M. po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2021 r. na rozprawie

sprawy radcy prawnego P. W. obwinionego o to że: reprezentując jako pełnomocnik procesowy B. D. w sprawie rozwodowej toczącej się przed Sądem Okręgowym w W.(sygn. akt VI C 3/18), w piśmie procesowym datowanym na dzień 16 października 2019 r. zatytułowanym: „Wniosek o wyznaczenie terminu rozprawy wraz z wnioskami dowodowymi”- ujawnił treść i przebieg mediacji prowadzonej przy jego udziale, poprzez to, że w przedmiotowym piśmie wniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentów - korespondencji mailowej prowadzonej w toku postępowania mediacyjnego (tj. maila mediatora z dnia 3 września 2019 r. oraz maili T. D. z dnia 25 czerwca 2019 r. i z dnia 27 sierpnia 2019 r.) - na okoliczność przyczyn zakończenia procesu mediacji oraz sprzecznych postaw i deklaracji pozwanego w trakcie postępowania mediacyjnego jak również opisał w ww. piśmie procesowym przebieg mediacji i jej efekty, tj. popełnił czyn z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 183⁴ § 1-2 k.p.c. oraz art. 21 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego przyjętego Uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.

na skutek odwołania obwinionego P. W. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych W. z dnia 2 października 2020 roku, sygn. akt D 26/20

orzeka:

1.

utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie,

2.

kosztami postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1500 zł (jeden tysiąc pięćset) obciąża obwinionego P. W..

UZASADNIENIE

Radca prawny P. W. został obwiniony o to, że reprezentując jako pełnomocnik procesowy B. D. w sprawie rozwodowej toczącej się przed Sądem Okręgowym w W.(sygn. akt VI C 3/18), w piśmie procesowym datowanym na dzień 16

października 2019 r. zatytułowanym: „Wniosek o wyznaczenie terminu rozprawy wraz z wnioskami dowodowymi”- ujawnił treść i przebieg mediacji prowadzonej przy jego udziale, poprzez to, że w przedmiotowym piśmie wniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentów - korespondencji mailowej prowadzonej w toku postępowania mediacyjnego (tj. maila mediatora z dnia 3 września 2019 r. oraz maili T. D. z dnia 25 czerwca 2019 r. i z dnia 27 sierpnia 2019 r.) - na okoliczność przyczyn zakończenia procesu mediacji oraz sprzecznych postaw i deklaracji pozwanego w trakcie postępowania mediacyjnego jak również opisał w ww. piśmie procesowym przebieg mediacji i jej efekty, tj. popełnił czyn z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 183⁴ § 1-2 k.p.c. oraz art. 21 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego przyjętego Uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. (dalej: OSD) po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 października 2020 r. i przeprowadzeniu postępowania dowodowego doszedł do przekonania, że zarzut postawiony Obwinionemu we wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego jest zasadny i znajduje oparcie w materiale dowodowym zebranym w sprawie. Sąd podzielił pogląd Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, że okoliczności popełnienia przewinienia nie budzą wątpliwości.

Od wskazanego orzeczenia odwołanie z dnia 26 listopada 2020 roku wniósł obwiniony P. W. żądając uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. do ponownego rozpoznania.

Obwiniony radca prawny P. W. zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu obrazę przepisów postępowania, a także rażąco niewspółmierność orzeczonej kary.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny ustalił następujący stan faktyczny.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w całości podziela i uznaje za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w W., z których wynika, że obwiniony w piśmie procesowym datowanym na dzień 16 października 2019 r. zatytułowanym: „Wniosek o wyznaczenie terminu rozprawy wraz z wnioskami dowodowymi”- ujawnił treść i przebieg mediacji prowadzonej przy jego udziale, poprzez to, że w przedmiotowym piśmie wniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentów - korespondencji mailowej prowadzonej w toku postępowania mediacyjnego (tj. maila mediatora z dnia 3 września 2019 r. oraz maili T. D. z dnia 25 czerwca 2019 r. i z dnia 27 sierpnia 2019 r.) - na okoliczność przyczyn zakończenia procesu mediacji oraz sprzecznych postaw i deklaracji pozwanego w trakcie postępowania mediacyjnego jak również opisał w ww. piśmie procesowym przebieg mediacji i jej efekty.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje.

Odwołanie obwinionego radcy prawnego P. W. nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w W. jest trafne i odpowiada prawu.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w całości podziela ustalenia prawne poczynione przez Sąd I instancji i przyjmuje je za własne. Wskazać należy, że Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w W. w prawidłowy sposób dokonał oceny całości zgromadzonego materiału dowodowego i wyciągnął z niego uzasadnione wnioski.

Faktem, jest iż obwiniony w piśmie procesowym datowanym na dzień 16 października 2019 r. zatytułowanym: „Wniosek o wyznaczenie terminu rozprawy wraz z wnioskami dowodowymi”- ujawnił treść i przebieg mediacji prowadzonej przy jego udziale, poprzez to, że w przedmiotowym piśmie wniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentów - korespondencji mailowej prowadzonej w toku postępowania mediacyjnego (tj. maila mediatora z dnia 3 września 2019 r. oraz maili T. D. z dnia 25 czerwca 2019 r. i z dnia 27 sierpnia 2019 r.) - na okoliczność przyczyn zakończenia procesu mediacji oraz sprzecznych postaw i deklaracji pozwanego w trakcie postępowania mediacyjnego jak również opisał w ww. piśmie procesowym przebieg mediacji i jej efekty.

Obwiniony w swoim odwołaniu podnosi, iż Rzecznik Dyscyplinarny dopuścił się rażącego naruszenia art. 321 kodeksu postępowania karnego, albowiem nie umożliwił obwinionemu na końcowe zaznajomienie się z materiałami postępowania przygotowawczego. Zdaniem obwinionego w niniejszym postępowaniu doszło do naruszenia prawa obwinionego do obrony. Ponadto obwiniony podnosi naruszenie w postępowaniu treści art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k., albowiem zarzucany mu czyn, o którym mowa w art. 21 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego nie zawiera znamion przedmiotowego deliktu, ponieważ dotyczy sytuacji, w której radca prawny jest obowiązany zachować w tajemnicy, także wobec sądów i innych organów orzekających w sprawie, przebieg i treść pertraktacji ugodowych, w których brał czynny udział, co zdaniem obwinionego nie miało miejsca w niniejszej sprawie. Ponadto obwiniony podnosi rażącą niewspółmierność orzeczonej kary, argumentując to pominięciem przez sąd pierwszej instancji istotnych okoliczności świadczących na korzyść obwinionego, takich jak długi, prawie trzydziestoletni czas wykonywania przez niego zawodu radcy prawnego, a także brak orzeczonych względem niego wcześniej kar dyscyplinarnych.

Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 poz. 75 t.j.) radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych. Wyrażona w tym przepisie norma została uzupełniona normami konkretyzującymi, które w odniesieniu do radców prawnych zawarte są w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego - w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r., stanowiącym katalog zasad dotyczących prawidłowego wykonywania zawodu. Zgodnie z treścią art. 21 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego radca prawny obowiązany jest zachować w tajemnicy, także wobec sądów i innych organów orzekających w sprawie, przebieg i treść pertraktacji ugodowych, w których brał czynny udział. Celem tej regulacji jest zapewnienie ochrony swobody wyrażania stanowisk podczas prowadzenia negocjacji mających doprowadzić do zawarcia ugody, a tym samym zapewnienie możliwości prowadzenia negocjacji zakończonych porozumieniem stron. Tajemnicą zawodową objęta jest treść ewentualnych negocjacji z pełnomocnikiem drugiej strony sporu prowadzących do zawarcia ugody w danej sprawie. W tym stanie rzeczy należy uznać, że obwiniony w toku mediacji doradzał klientowi zarówno do poszczególnych działań mediacyjnych, jak i zgodności z prawem omawianych przez strony propozycji. Świadczy to o naruszeniu treści art. 21 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. W rozpoznawanej sprawie czyny zarzucane obwinionemu należy uznać za zawinione, nienależyte wykonywanie zawodu radcy prawnego, bowiem za takowe należy uznać ujawnienie treści i przebiegu mediacji prowadzonej przy jego udziale. Czyn ten wypełnia znamiona deliktu dyscyplinarnego opisanego w przepisie art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych.

Przysługujące obwinionemu prawo do obrony nie zostało naruszone. Pismem z dnia 7 lutego 2020 r. rzecznik dyscyplinarny wyznaczył termin na końcowe zaznajomienie się z aktami na dzień 24 lutego 2020 r. (k. 49). Przesyłka, która zawierała informację o tym terminie została zwrócona w dniu 28 lutego 2020 r., z powodu niepodjęcia jej przez Obwinionego (k. 49a). Wskazać należy, że Obwiniony wiedział o toczącym się w stosunku do niego postępowaniu. Jako profesjonalny pełnomocnik prowadzący kancelarię powinien odbierać kierowaną do niego korespondencję.

Przeprowadzone dowody wskazują, że wszystkie, zarzucane obwinionemu czyny zostały przez niego popełnione i stanowią delikt dyscyplinarny, który skutkuje odpowiedzialnością dyscyplinarną i stosownym ukaraniem. Zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego wymierzona obwinionemu kary nagany jest w pełni uzasadniona, biorąc pod uwagę ciężar przewinienia dyscyplinarnego. Jest ona współmierna do stopnia winy Obwinionego i sprawiedliwa, wymierzona uwzględnieniem wszystkich dyrektyw wymiaru kary i wszystkich okoliczności obciążających i łagodzących zaistniałych w sprawie. Wskazać należy, że kara nagany stanowi drugą co do rangi z katalogu kar ujętych w art. 65 ust. 1 ustawy o radcach prawnych i zdaniem Sądu spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do obwinionego. Sąd nie dopatrzył się okoliczności łagodzących, które mogłyby mieć wpływ na wymiar kary. Wymierzając karę nagany Sąd wziął pod uwagę postawę Obwinionego w ramach przeprowadzonego postępowania dyscyplinarnego.

O kosztach postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym orzeczono na podstawie przepisu art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak na wstępie.